

nummer 8
Kerstmis 2002
jaargang 2

dwars

studentenblad van de
Universiteit Antwerpen

An aerial photograph of a large construction site, likely a university campus. Several tall tower cranes are visible, along with various building structures in different stages of completion. In the middle ground, a large, decorated Christmas tree stands prominently. A road with traffic is visible in the foreground, and a sign with the word 'dwars' is visible on the side of the road. The entire image is framed by a blue border with a stylized, abstract design.

**Kerstnummer
met Antwerpse Cultuur**

Zalig kerstfeest en een gelukkig nieuwjaar!
☞ Wat voor velen de mooiste tijd van het jaar is, is voor studenten vaak een ware marteling. Daarom zal deze sms proberen om het ergste leed wat te verzachten.
☞ Omdat we nu al de tijd die ons rest kunnen gebruiken, sturen we dit jaar onze kaartjes via e-mail. ☞ www.kerstkaart.net
☞ Voor de liefhebbers van chocolade zijn er speciale kaarten voorhanden op www.virtualchocolate.com/winterholidays
☞ En om nog een beetje creatief te lijken, wens je je allerbeste vrienden een prachtige kerst toe met een gedichtje. Wie ideeën zoekt: www.gedachten-gedichten.nl
☞ Bezoek zeker en vast ook www.claus.com en geniet van een wondere wereld vol magie en kerstfeer.
☞ Verdien een elf-diploma en zoek tips om braaf (of stout) te zijn in 'the naughty or nice archives.'
☞ Als tussendoortje, een raadseltje: Wat is de kerstboodschap in de volgende letters: A B C D E F G H I J K M N O P Q R S T U V

W X Y Z (oplossing verder in deze sms)
☞ Maar bestaat de kerstman eigenlijk wel? ☞ Stel dat de slee van de kerstman 650 mijl per seconde vliegt - en dat moet wel, anders kan hij nooit op één nacht alle kinderen bezoeken. ☞ Dat is 3000 keer de snelheid van het geluid. Het snelste handgemaakte voertuig (Ulysses space probe) beweegt zich voort aan 27,4 mijl per seconde en een rendier kan maximum 15 mijl per uur lopen. Hmm, dat brengt mij alvast toch aan het twijfelen... ☞ In elk geval moet Santa een soort superman zijn. ☞ Stel dat elk kind een cadeau vraagt van 2 pond. Hij moet langsgaan bij 378 miljoen kinderen. Met als gevolg dat zijn slee dus 321 300 ton moet dragen, ofwel 4 keer het gewicht van het schip "the queen Elizabeth". ☞ Ik blijf geloven... ☞ Waar we echter wel zeker van kunnen zijn, is wat er zou gebeuren als de drie koningen vrouwen waren. Ze vroegen de juiste weg, kwamen op tijd, hielpen met de bevalling, poetsten de stal, brachten

kookpotten mee en vergaten zeker geen wegwerpluiers... ☞ Wie afleiding zoekt tijdens zijn zware blokperiode, kan enige ontspanning vinden in het spelen van spelletjes. En waarom geen kerstspelletjes? ☞ Maak je eigen kerstverhaal met jezelf in de hoofdrol! Kaskraker gegarandeerd (en lekker melig). www.blackdog.net/holiday/christmas/ De oplossing van het raadseltje: No 'L' ☞ Ook onze universiteit wil bijdragen tot het beleven van een prachtig kerstfeest. Donderdag 19 december kan je 'kerst op UFSIA' vieren. Een hele dag lang spetterende activiteiten waaronder een kerstbomenrace, een kerstmarkt, een kerstveiling en nog veel meer. ☞ Deze sms kan ik uiteraard slechts op een manier passend afsluiten: 'Geseende kersfees en 'n voorsoedige nuwejaar!' (om het op zijn Zuid-Afrikaans te zeggen). Maak er een goed feestje van.

(mb)

Inhoud van dit nummer

- 2 SMS & colofon
- 3 Een woordje
- 3-4 Boulevard
- 5-6 MoMu
- 7 Designcentrum
- 8 Filmmuseum
- 9 Brief uit de V.S.
- 10 Puzzel
- 11 Randstad
- 12 Kitsch met Kerst

Colofon *dwars*

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten.

Het verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op de UA-campussen RUCA, UFSIA en UIA.

Huidige oplage: 3.500 exemplaren.

V.U.: Jan Adriaenssens, Lange Nieuwstraat 55, B-2000 Antwerpen.

Drukkerij: Van der Poorten, Kessel-Lo.

Hoofredactie: Jan Adriaenssens.

Eindredactie: Kristof De Pooter, Matthias Debruyne, Kris Hammeuw, Ewald Peters, Veerle Van Poucke.

Redactie: Michèle Blockhuys, Bart Braem, Ann Franssen, Katleen Jaspers, Els Lenaerts, Thomas Vanhees, Tomas Verachtert, en Valérie Wechuysen.

Vormgeving: Jan Adriaenssens, Matthias Debruyne, Ewald Peters.

Fotografie: AMOZ en Kelly Dorekens.

Puzzelredactie: Raf Bocklandt.

Foto voorpagina: Kelly Dorekens.

De Schrijfacademie werkte mee aan dit nummer. Zij bestaat uit:

Anke Brouwers, Katrien De Loose, Julie De Mul, Carl De Strycker, Saskia Martens, Robin Ollivier, Veerle Van den Broeck, Vera Van Kerckhoven, Jurgen Van Haecht, Remi Van Trijp, o.l.v. Geert Lernout en Gert Morreel.

Werkte mee aan dit nummer:

Jacques Tempere.

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt het recht om ingezonden stukken in te korten, of niet te plaatsen.

Jaarabonnement per post:
10 euro (studenten), 15 euro (anderen)

Redactielokaal en correspondentieadres:
dwars - studentenblad UA
Lange Nieuwstraat 55
B-2000 Antwerpen

dwars@ua.ac.be
<http://www.ua.ac.be/dwars/>

Of de Ontvangenis bevreemd of onbevreemd gebeuren zal, is de vraag. Maar binnen negen maanden is het zover. Dan komt de piepjonge Universiteit Antwerpen tevoorschijn uit de UFSIA, het RUCA en de UIA. Hoewel deze namen nog vele jaren zullen nazinderen in de volksmond, is het in 2003 definitief gedaan. De vroegere aartsvijanden RUCA en UFSIA hielden al langer publiekelijk handjes vast; de gemeenschappelijke faculteit Toegepaste Economische Wetenschappen zal binnen enkele maanden helemaal in de stadskern zitten.

Nog slechts enkele nablijvers dwalen op de Middelheimcampus rond.

De beslissing tot het oprichten van de UA moet door het Vlaams Parlement worden goedgekeurd. Voor de veelbelaagde Minister van Onderwijs, die wij ook moeiteloos *niet* met rust kunnen laten, is 2003 het jaar van de waarheid. Niet alleen vanwege die fusie (*wat kan het haar schelen?*), maar vooral vanwege het Structuurdecreet. Al het werk dat ze in haar ambtstermijn over hoger onderwijs heeft uitgekraamd, is hierin neergeschreven. Het document is echter totaal onvolledig (*"Lerarenopleiding? Dat regel ik later nog wel eens..."*), het komt veel te laat en is op Leuvense leest geschoeid. Meer dan ooit lijkt Vanderpoorten een éénmansminde rheidsregering; nog nooit zat er zoveel volk in de onderwijsoppositie.

Of wa?

Het nieuwe jaar is dus veelbelovend, zeker voor de studentenpers in Antwerpen. We hadden gedacht om over de verkiezingen van de allereerste rector van de UA te berichten. Het blijkt echter dat huidig rector-voorzitter Van Loon het eerste jaar deze functie zal dragen. De kandidaat-rectoren zijn ongetwijfeld hun messen reeds aan het scherpen. Mijn opvolgers zullen nog een kluijfe aan hebben, mits wat onderzoeks-journalistiek. *Ambiance.*

Hoewel de buitenwereld dat misschien niet steeds gelooft, beseffen we hier in Antwerpen ook dat er nog een wereld is buiten 't Stad. Ook daar zal er het komende jaar heel wat gebeuren. Verkiezingen bijvoorbeeld op Belgisch niveau. In de volgende nummers van *dwars* gaan we verder met onze reeks met inbreng van studentenmilitanten. Onze politieke redactie bruist als nooit tevoren.

Verder zal 2003 ook enkele examenreeksen brengen. De ganse redactie wenst u veel succes. Als afleiding in deze stresserende tijden, zorgen de Verenigde Staten en dito Koninkrijk voor een oorlogje, ver van uw bed, maar op uw televisie. Het is uitkijken naar de mening van kardinaal Danneels op dit vlak, eens hij binnenkort tot paus verkozen wordt. Tot volgend jaar.

Jan Adriaenssens

De Antwerpse Leien vroeger en nu

Van een Leien dakje

Wat is er toch aan de hand met de vroede vaders van onze Scheldestad? Zijn ook zij gegrepen door de vernieuwingskoorts die ons landje sinds enkele jaren teistert? Jawel hoor, het kwaad is geschied: na naamsveranderingen in de heemkringen van onze grote roergangers moet ook de Antwerpse aorta er aan geloven. Met dit verschil dat de naam deze keer dezelfde blijft, maar de inhoud veranderd wordt.

Binnen enkele jaren zullen de Leien in een volledig nieuw kleedje gestoken zijn. Vernieuwing meneer, dát is wat een haven waaraan ergens onderaan een stad bengelt tot een metropool maakt. En ze pakken het groots aan deze keer: het Astridplein is herschapen tot een **Daar kwam dan nog bij dat er bij bouwwerf om plaats de bouwwerken flink gesjoemeld werd door de stadsbouwmeesters en de fiere burgervader.** *Train à Grande Vitesse,* er wordt een nieuw Justitiepaleis gebouwd, allerhande mode-, en designmusea rijzen als paddestoelen uit de grond en het Filmmuseum krijgt een nieuwe locatie.

Littekens

Dat de vernieuwingsgeschiedenis zich herhaalt wordt mooi geïllustreerd door het grote verhaal van de Antwerpse Boulevards. Het is immers niet de eerste keer dat de sakkerende sinjoor

geconfronteerd wordt met grootse vernieuwingswerken die op een of andere manier de stad ten goede moeten komen. Misschien kunnen we alle verkeersellende in het Antwerpse even vergeten door enkele sprongetjes terug te maken in de tijd. De Leien vormen een sikkel rond het oude stads gedeelte. Die sikkelvorm is een litteken van de omwallingen die in vroegere tijden rond de stad zijn gebouwd. Eentje daarvan was de Spaanse Omwalling, gebouwd in de 16^e eeuw, toen nieuwe verdedigingswerken om diverse redenen nodig waren. De middeleeuwse muren waren in erbarmelijke staat en dus niet meer voldoende om de nieuwe ijzeren kanonskogels te weerstaan. De hoge pietten uit het Antwerpse economische leven van toen vonden dat de stad niet meer veilig genoeg was en drongen *Vervolg op pagina 4.*

aan op moderne bastions naar Italiaans model.

Zo gezegd zo gedaan, in 1542 begon men de greppels voor de omwalling te graven. Het hoeft niemand te verwonderen dat het stadsbestuur de belastingdruk ferm de hoogte injoeg om dit alles te kunnen bekostigen. Daar kwam dan nog bij dat er bij de bouwwerken flink gesjoemeld werd door onder andere de stadsbouwmeesters en de fiere burgervader, die een deel van de centjes investeerde in een 'hof van plaisantie', tegenwoordig ook wel buitenverblijf genoemd. Om te voorkomen dat de lonen van de metselaars zouden stijgen, trok men mensen van buiten de stad aan om te komen werken aan de

nieuwe stadsmuren.

Stadsverdediging

Rond 1553 was het grootste deel van het

werk opgeknapt en werd meteen ook een nadeel van een stevige stadsverdediging blootgelegd.

Stadsuitbreiding werd moeilijker wegens plaatsgebrek: al die immigranten moesten immers ergens kunnen wonen. Bovendien werden alle huizen binnen een straal van 700 meter rond de nieuwe muren afgebroken zodat hun bewoners een nieuwe woonst moesten zoeken

“Vernieuwing meneer, dat is wat een haven waaraan ergens onderaan een stad bengelt tot een metropool maakt.”

binnen de stadsmuren. Drie eeuwen later was het weer zover: er moest een nieuwe vesting komen rond Antwerpen.

De Brialmontgordel (beter bekend als Fort 1 tot 8) was in 1853 afgewerkt.

Op de plek waar vroeger de Spaanse Omwalling stond prijkten nu de *Avenue du Sud*,

Avenue des Arts en de *Avenue du Commerce*; de Leien waren geboren.

Rioleringen en archeologen

Weer enkele eeuwen later, op 6 augustus 2002, werd het startschot gegeven voor

de definitieve heraanleg van de Leien. Hoe het er straks gaat uitzien kunnen we alleen maar dromen. Van hoe het geweest is bestaan er echter wel stille getuigen: de werken aan de rioleringen rond de Nationale Bank geven archeologen een uitgelezen kans om de fundamenten van de Spaanse Omwalling te bestuderen. Aan de Nationale Bank kan je nog een hoek van een bastion herkennen. De vreemde bouwsels op de Leopoldplaats zijn eerder iets voor de betere puzzelaar maar, toch de moeite waard om te bekijken, al was het maar om tegen de kinderen te kunnen zeggen dat je de Spaanse Omwalling nog gekend hebt. Allen daarheen!

Robin Olivier

De Leien ter hoogte van de Nationale Bank. Links vorige eeuw en rechts, hopelijk, deze eeuw nog.
(foto Stadsbibliotheek Antwerpen)

Een hart voor design

Wie de laatste tijd in de omgeving van het Centraal Station is geweest, heeft het al wel gemerkt: de buurt (inclusief het station zelf) wordt grondig opgefrist. Ook het prestigieuze project om een designcenter nabij de Carnotstraat op te richten draagt hiertoe zijn steentje bij en toont bovendien nog maar eens wat voor een leidersrol Antwerpen inneemt op het gebied van cultuur.

Het centrum De Winkelhaak, dat op 21 september zijn deuren opende, werd precies in die buurt neergezet om de verloederding tegen te gaan en een frisse wind te laten waaien door de omgeving. Het is bovendien de bedoeling dat ontwerp bureaus en designwinkels zich vestigen rondom dit kloppende hart. Lang hoefde men hierop trouwens niet te wachten, want tegenover het designcenter is al een eerste meubelwinkel geopend: de Kartellshop, waar men kleurrijk, Italiaans design aantreft. Men verwacht dat ook de buurtbewoners aangezet worden om hun huizen op te knappen. De meesten hebben reeds positief en trots gereageerd op de nieuwe injectie die de buurt moet oppeppen.

Het designcenter heeft echter nog een andere missie meegekregen. Naast een sociale impuls moet het ook een economische stimulans bieden aan jonge, zelfstandige ontwerpers die hun zaak

willen uitbouwen. Zo stelt het achttien ateliers aan een spotprijs ter beschikking van bedrijven die gespecialiseerd zijn in productontwikkeling, architectuur, grafische communicatie en multimedia. Bovendien worden deze ondernemingen administratief en promotioneel ondersteund. Verder kunnen zij steeds terecht in een uitgebreide vakbibliotheek. Ten slotte worden de verschillende ateliers aangezet om contacten te leggen en samen te werken; hiervoor zijn er vergaderruimten voorzien. Na hun huurperiode, die uiteraard slechts tijdelijk is, worden de ontwerpers gestimuleerd om zich definitief in deze buurt te vestigen (wat natuurlijk ook deel uitmaakt van de sociale kant van het project). Op deze manier kan er een kern van gespecialiseerde middenstand ontstaan. Voorlopig zijn er reeds vier ateliers in gebruik genomen.

Behalve deze sociale en economische inbreng, levert De Winkelhaak ook nog een derde, esthetische bijdrage: het gebouw waarin het designcenter is gevestigd, is immers een mooi staaltje van hedendaagse architectuur. Het werd ontworpen door de architecten Coby Manders en Filip Pittillion en

het telt vier etages en een kelder die als expositieruimte gebruikt wordt. De façade, die bijna volledig uit glas is opgetrokken, geeft het geheel een transparante structuur. Elektrische zonneweringen aan de buitenkant moeten de kantoren afschermen en ook binnenin kunnen er witte of oranje gordijnen voor de ramen geschoven worden. Behalve glas, werd er ook veel gebruik gemaakt van beton om een duurzame constructie te garanderen.

Het designcenter De Winkelhaak is zonder meer een zeer mooi en idealistisch project om design en architectuur te integreren in een ietwat verloederde buurt en zo een dialoog met de omgeving op gang te brengen.

Bovendien worden jonge ontwerpers ook gestimuleerd en geholpen. Op deze manier lijkt er een win-win-situatie

te ontstaan. Het valt echter nog af te wachten of dit de stationsbuurt helemaal van haar negatieve imago kan verlossen en of er voldoende creatieve geesten worden aangetrokken om zich in de nog leegstaande ateliers van het designcenter of in de nabije omgeving ervan te vestigen. De Kartellshop ligt er voorlopig eenzaam bij. De uitbreiding van het centrum in 2004 en de waarschijnlijke komst van nog twee andere designwinkels lijken er echter op te wijzen dat het project de goede richting uitgaat.

Katrien De Loose

Voor de doe-het-zelvers zijn er vier designroutes door Antwerpen uitgestippeld, waaronder een bezoek aan het designcenter.

Info: Designcenter/De Winkelhaak
Lange Winkelhaakstraat 26
2060 Antwerpen
03 727 10 30 info@winkelhaak.be

Thuisblijvers kunnen zich verdiepen in de pas opgerichte en driemaandelijks 'Designkrant', die

Het Designcenter De Winkelhaak is een architecturaal baken in de wijk.

Achter de Schermen van het MoMu en de Modeacademie

Sinds het begin van deze herfst is de langverwachte opening van de Antwerpse Modenatie een feit. Vanaf dan biedt het hoekpand aan de Nationalestraat en Drukkerijstraat onderdak aan een amalgaam van verschillende op mode gerichte organisaties, zoals het Flanders Fashion Institute, een bibliotheek en leeszaal, conferentieruimte, brasserie, galerij, kunstboekenwinkel en het prestigieuze, maar vooral hippe Modemuseum. Binnenkort betreft ook de modeacademie het gebouw.

Het Modemuseum (MoMu) legt niet zozeer de nadruk op de manier waarop kledingstukken vervaardigd werden en worden; de aandacht gaat eerder uit naar de artistieke kant van het proces. Mode is een product van en heeft invloed op maatschappijen en is dus zowel historisch als actueel relevant. Om deze ideeën over te brengen bij het grote publiek opteerde het MoMu voor twee grote thematische en dynamische tentoonstellingen per jaar in plaats van haar museumstukken statisch, chronologisch en permanent op te stellen. Aanvullend zullen in de MoMu-galerij een viertal tentoonstellingen per jaar worden georganiseerd. Deze kleinere projecten worden ingericht door gastcuratoren

uit verschillende disciplines zoals modiefotografie, architectuur, theater, dans en video.

De eerste tentoonstelling *Selectie 1: Backstage/Achter de schermen/Les coulisses* is een introductie in de schatkamer aan kledingstukken die de Modenatie bezit. Men is vertrokken van het gegeven 'depot': hoe worden kleren bewaard achter de schermen van modemusea? Als bezoeker loop je tussen kartonnen dozen de tentoonstelling binnen. Kledingstukken werden oorspronkelijk bewaard in dozen, de Modenatie is sinds kort echter uitgerust met een modern kastensysteem. Je kan zien hoe kostuums, afzonderlijk verpakt in zuurvrij zijdepapier, zonder onderscheid naast elkaar worden opgehangen. Ze worden van hun voetstuk gehaald en op hetzelfde niveau geplaatst, of ze nu van de zestiende of eenentwintigste eeuw zijn.

In de tentoonstellingsruimte staan de kleren willekeurig door elkaar: historische stukken zij aan zij met ontwerpen van

de nieuwste - voornamelijk Belgische - ontwerpers. De enige logica die terug te vinden is in de tentoonstelling, is de opstelling per kleur (wit, zwart en rood), per leeftijd en sekse (man, vrouw, jongen, meisje). Verder wordt er specifieke aandacht besteed aan Ann Salens, één van de eerste belangrijke Vlaamse modeontwerpsters. Het vrij nieuwe Antwerpse weefatelier Betet Skara en de historische Gentse katoendrukkerij Voortman worden net zoals een collectie jurken uit de jaren '20 even in de schijnwerpers geplaatst. Ook borduurwerk, stoffen en kant worden getoond. Een aparte ruimte legt het belang uit van het tactiele aspect van kleding.

“Het Modemuseum legt niet zozeer de nadruk op de manier waarop kledingstukken vervaardigd werden en worden; de aandacht gaat eerder uit naar de artistieke kant van het proces.”

Kleding is fragiel en verslijt door aanraking. Hier kan de bezoeker echter de replica's van een zestal kledingstukken naar hartelust bepotelen. Ten slotte werd het restauratieatelier zo ingericht dat je door een glazen wand kan zien hoe museumstukken hersteld worden.

Saskia Martens, Julie De Mul

Een van de jonge modeontwerpers uit het interview (rechterpagina) toont hierbij een van haar creaties, gevuld met een model.

(Foto Koen De Waal)

dwars sprak met aanstormend geweld

Mode in de praktijk

Het hoofddoel van het MoMu is het publiek te betrekken bij heel het modegebeuren. De belangrijkste methode is het dynamische presenteren van de kledingstukken. In de toekomst zullen dan ook nieuwe, interactieve tentoonstellingsmethodes gebruikt worden. Een ander doel van het MoMu is extra aandacht besteden aan de hedendaagse Belgische ontwerpers. Niet enkel de internationaal bekende rotten in het vak, zoals Dries van Noten en Ann Demeulemeester, maar ook een jongere generatie ontwerpers zoals Lieve Van Gorp en A.F. Vandevorst worden gearchiveerd, bestudeerd en gepresenteerd.

Wij gingen op zoek naar de mening van de studenten van de Antwerpse modeacademie over dit hele gebeuren. Zij zitten voorlopig nog op de derde verdieping van een onopvallend appartementsgebouw in de Kammenstraat, maar binnenkort verhuizen ze naar de Modenatie, het gebouw dat ook het MoMu herbergt. We troffen de studenten mode aan in volle actie. Ondanks de hectische sfeer, voelden laatstejaarsstudenten Marijke en Slobodan en derdejaarsstudente Anna zich toch niet te beroerd om met ons hun visie te delen op de modeopleiding, de Antwerpse mode en het Modemuseum.

DWARS *Wat is hier allemaal aan de gang?*

MARIJKE De studenten van het derde jaar moeten vandaag hun werk, een etnisch kostuum, voorstellen aan de jury. In elk jaar van de opleiding wordt er van je verwacht een aantal silhouetten, volledige outfits, te creëren. In het eerste jaar ontwerp je een rok, een kleed en een experimenteel stuk. In het tweede jaar moet je een historisch kostuum namaken. In het derde jaar moet je je dan verdiepen

in de klederdracht van een etnische stam. In het laatste jaar ontwerp je vrij twaalf silhouetten.

DWARS *Anna, jij zit in het derde jaar. Wat heb je gemaakt?*

ANNA Het kostuum dat een getrouwde vrouw in Mongolië draagt (zie foto). Een vriend van me is in Mongolië op reis geweest en heeft me verteld over deze fascinerende kledij.

DWARS *Deze modeopleiding lijkt veel aantrek te hebben, ook internationaal. Waarom hebben jullie Antwerpen gekozen om te komen studeren?*

MARIJKE De modeacademie van Antwerpen staat in België nu eenmaal het hoogst aangeschreven, en terecht. Het ingangsexamen valt nog wel mee, maar daarna ook blijven is een andere zaak. We zijn het eerste jaar begonnen met 58 studenten en nu schieten er nog twaalf over.

SLOBODAN Een aantal vrienden van me uit Joegoslavië, waar ik vandaan kom, hebben ook hier gezeten. Thuis had

ik al een opleiding mode gevolgd van drieënehalf jaar, maar die opleiding was veel technischer. Deze is creatiever en persoonlijker, onder andere door het kleine aantal studenten. Ik hou van de ruimdenkende stijl van de modeacademie.

ANNA Hoewel ik uit Finland kom, ben ik hier toch min of meer toevallig verzeild geraakt. Mijn moeder geeft les architectuur in Antwerpen en de opleiding mode van de academie leek haar wel tof. Dus ben ik hier een kijkje komen nemen en gebleven.

DWARS *Wat betekent het MoMu voor jullie?*

“Ik hou van de ruimdenkende stijl van de modeacademie.”

MARIJKE De hele heisa rond het MoMu was voor ons niet altijd even positief. Op momenten leek het hier meer op een dierentuin dan op een school. We werden omgeven door Japanners met fotoestelletjes en journalisten. In een bepaald artikel werd het werk van een bij naam genoemde student volledig afgebroken. Dat is onterecht, wij zijn nog in opleiding!

Het is wel leuk dat men de etnische kostuums die wij vorig jaar hebben gemaakt gaat tentoonstellen in het MoMu.

SLOBODAN Het is inderdaad aangenaam hiervoor erkenning te krijgen. In die kostuums hebben we enorm veel tijd

gestoken en anders hangen die in de kast weg te kwijnen.

MARIJKE Voor ons is vooral het Flanders Fashion Institute (FFI, een overkoepelende instantie die de studenten van de academie en mode in het algemeen promoot, Red.) belangrijk. Zij bieden ons jobkansen door voor bepaalde projecten de geschikte ontwerpers te zoeken tussen de afgestudeerden aan de Antwerpse modeacademie.

ANNA Het FFI steunt de studenten. Het doet er niet toe of je Belg of internationaal student bent.

DWARS *Heb je Selectie 1: Backstage/Achter de schermen/Les coulisses in het MoMu gezien?*

ANNA Nog geen tijd gehad. Ik heb de laatste twee maanden aan dit etnisch kostuum gewerkt.

SLOBODAN Ik wel en ik vond sommige delen goed, andere iets minder. Algemeen had ik iets sterkere stukken verwacht. Heel indrukwekkend in de tentoonstelling is de groepering van kledij per kleur en de uitleg waarom men deze kleuren gekozen heeft. (*Zwart absorbeert alle kleuren, wit reflecteert alles, rood is de kleur van bloed, leven en liefde. Red.*)

DWARS *Bedankt! En nog veel succes!*

Saskia Martens, Julie De Mul

Selectie 1/Backstage/Achter de Schermen/Les coulisses loopt nog tot 16 februari 2003. ModeMuseum Provincie Antwerpen - MoMu, Nationalestraat 28 2000 Antwerpen, www.momu.be. Toegangsprijs: 5 / 3 Euro - gratis op vrijdag. Openingsuren: di-zondag: 10u-18u, donderdag: 10u-21u maandag gesloten.

Levensfilosofie in licht en donker

Het zal niet de eerste keer zijn dat een argeloze wandelaar het Filmmuseum op de Meir binnendwarrelde en zich erover verbaasde dat dit zogenaamde "museum" geen tentoonstelling herbergt. Wat hier wordt tentoongesteld zijn filmprojecties, elke avond om acht uur.

Het is de bedoeling films te tonen in die omstandigheden die de filmmakers oorspronkelijk voor ogen hadden: op pellicule, geprojecteerd op een groot scherm, in een verduisterde zaal en met publiek. Deze vier elementen zijn onmisbaar om de oorspronkelijke filmervaring weer op te roepen. Zoals voor de kunstliefhebber een reproductie van een schilderij in een boek niet te vergelijken is met het origineel, zo is de ervaring van een film in de bioscoop niet hetzelfde als een film bekijken op video of DVD. "Film verdient zo'n museum, omdat het nu eenmaal het belangrijkste medium van de twintigste eeuw is," stelt programator

Frank Van der Kinderen.

De gevarieerde programmering biedt liefhebbers de kans om de hele filmgeschiedenis te ontdekken, van de stille film tot de digitale revolutie. Er moet ruimte zijn voor alle filmgenres, zoals bijvoorbeeld de western, film noir of musical, maar ook voor hele oeuvres van belangrijke filmmakers of acteurs. Romantische komedies met Cary Grant

worden geprogrammeerd naast Russische propagandafilms. De filmkalender is vaak geïnspireerd op de actualiteit of speelt in op andere culturele instellingen, zoals bijvoorbeeld de Vlaamse opera en de Singel.

De Grote Verhuis

Binnen een jaar zal er heel wat veranderen. In oktober 2003 is er de grote verhuis van de Meir naar de Waalse Kaai, waar een nieuw gebouw onderdak zal bieden aan zowel het Filmmuseum als het Fotografiemuseum. "In de eerste plaats zal de infrastructuur erop vooruitgaan. Zo hebben we nu twee grotere en comfortabelere zalen, met nieuwe projectors." En zo komen er ook een film bookshop, tentoonstellingsruimte en foyer. De extra ruimte zal worden benut om festivals te organiseren. "Dat hoeven niet strikt filmfestivals te zijn, maar kunnen ook art- of videofestivals zijn," verduidelijkt Van der Kinderen. De samenwerking met het Fotografiemuseum

en het MUHKA belooft geïntegreerde projecten op te leveren, film heeft immers verschillende raakvlakken met andere kunsten. Het Filmmuseum wil ook meer filmduiding aanbieden in de vorm van filmcursussen. "Natuurlijk blijft de eerste taak van het Filmmuseum het vertonen van goede films, van vroeger en nu."

Met zo'n 35.000 bezoekers per jaar doet

het Filmmuseum het lang niet slecht. "Het gros van ons publiek zijn de 20 en 45-jarigen die ook naar theater en concerten gaan." De matige belangstelling van jongeren ligt misschien aan de beperkte aandacht die het medium krijgt in de middelbare school, meent Van der Kinderen.

Film wordt niet gewaardeerd als de zes andere kunsten en wordt zelden aangehaald in de lessen esthetica. Film wordt afgedaan als "slechts entertainment" hoewel het, net als literatuur trouwens, ook een visie op het leven kan geven. Bovendien zijn zwart-wit films (of films van voor 1985) voor velen onterecht synoniem met vervelend en traag. "En toch vinden meer jongeren geleidelijk aan de weg naar het Filmmuseum."

Woody Allen rules!

De samenwerking tussen scholen, de universiteit en het Filmmuseum is de laatste jaren opgedreven. Zo worden er steeds vaker klassieke films vertoond in schoolverband en vanaf volgend jaar biedt de Universiteit Antwerpen een

volwaardige M.A. filmstudies aan, in samenwerking met het Filmmuseum. Van der Kinderen vertrouwt erop dat spoedig meer geïnteresseerden de weg zullen vinden naar het Filmmuseum om de klassieke film en zijn talloze visies op het leven te ontdekken. Ook Woody Allen baseerde zijn levensvisie op de klassieke Hollywoodkomedie. Hij citeert in dit verband Groucho Marx, een filmkomiek uit de jaren twintig, vooral bekend om zijn wisecracks. Toen iemand opmerkte "The food is terrible here" antwoordde Groucho: "And in such small portions!" Zo is het leven, toch?

Anke Brouwers

Meer informatie kan je vinden op:
www.dma.be/cvb/filmmuseum/
 En over de Master-opleiding filmstudies:
www.ua.ac.be/main.asp?c=*MASFIL

Hoi.

Ze lachen er daar niet meer mee, met de veiligheid, in Bushland. Een vooraanstaande Amerikaanse senator heeft hun houding ten opzichte van moslims (en hoofddoeken) als volgt samengevat: "iedereen die met een luier op zijn kop door de luchthaven wandelt, zou sowieso al verdacht moeten zijn."

Ik had die dag nochtans geen luier op mijn hoofd.

Ik was braafjes van het vliegtuig gestapt, nikske semtex in mijn schoenen, en als smokkelwaar had ik alleen een onschuldige karrenvrachtje van vier kilo pralines in mijn valies. Die dingen zijn daar meer waard dan cocaïne.

Het eerste wat een mens moet doen als hij of zij in de Verenigde Staten landt, is door de immigratiedienst gaan. Ik word daar altijd bloednerveus van. Ik kan er niks aan doen, ze selecteren de bediendes van de immigratiedienst op hun rothumeur en hun paranoïde houding. Een mens voelt zich al vanzelf schuldig. Deze keer werd er mij echter niets gevraagd. De man tikte mijn reispasnummer in, en versteende. Ik kon zijn computerscherm niet lezen, maar aan de weerkaatsing van het licht op zijn mottige stropdas kon ik zien dat er iets aan het flitsen was.

Slik.

Het zweet brak me al uit. Verdoemme, ik mag hier al mijn pralines afgeven. OK, zolang ze geen plastic handschoenen bovenhalen is 't voor mij nog in orde. Een State Trooper, te herkennen aan de witte bretellen en een pistool losjes in de holster, kwam op mij toe. Ze overdrijven hier toch wel voor pralines.

Hij bracht me bij de ondervrager, een man die duidelijk al veel gehaaide criminelen had gebroken. Mijn nerveuze houding en mijn gestotter maakten me alleen maar meer verdacht. Hij zei "It's strange that you just arrived on a plane from Brussels, because the REAL Jacques Tempere entered the States in '97 and hasn't left the country since then."

't Ging dus niet over pralines.

Ik protesteerde, "maar mijnheer, ik ben dus wel de echte Jacques Tempere!" "Aha," zei mijn ondervrager met een glinstering van overwinning in zijn ogen, "dan bent u hier al vijf jaar als illegale immigrant!" Ik moet zeggen, als een mens de keuze krijgt tussen opgepakt worden voor valse papieren of opgepakt worden voor illegale immigratie, ontstaat er een streepje aarzeling.

Om alles nog erger te maken, had ik het lef om te beweren dat er misschien een fout was gebeurd (maar zeker niet door u, mijnheer de ondervrager). Dan beweerde ik -en dit moet het laatste spoor van twijfel over mijn schuld hebben

weggenomen- dat ik sinds 1997 al vaak het land was binnen- en buitengegaan zonder problemen. "Zozo, mijnheer komt hier binnen en buiten zonder dat wij het merken. Kunt u eens heel precies zeggen hoe u dat doet? U bevindt zich al in een erg lastig parket, werkt u eindelijk eens mee".

Ik begon me al mentaal voor te bereiden op Guantanamo bay, en een oranje pak. Hopelijk heb ik een vriendelijke kooigenoot.

Tot grote frustratie van de ondervrager,

die al gloeide van trots omdat hij een stuk crapuul, waarschijnlijk een terrorist, had tegengehouden, bleek mijn reispas na controle echt. Hoe kwam ik aan de reispas van mijnheer Tempere? Na enige tijd wachten, kwam de ondervrager, nu met haat in de ogen, mij melden dat ik, rotzak die ik ben, gebruik had gemaakt van een achterpoortje in de wet en dat hij me niet KON tegenhouden, hoewel ik duidelijk zware fouten had begaan.

Ik snapte er niks meer van. Maar, blijkbaar was ik in 1997 met een groen papiertje (visa waiver) het land binnengekomen, terwijl ik nu -om te kunnen werken aan een Amerikaanse universiteit- een wit papiertje gebruikt had. En één van de onwrikbare immigratiewetten zegt dat ze mensen met een wit papiertje niet mogen aanhouden voor misdaden gepleegd tijdens het verblijf met een groen papiertje. Ik mocht dus gaan. "Next time you enter the States using the visa waiver program", het groene formulier dus, "expect serious delays." Mij maken ze niet meer wijs dat bureaucratie slecht is.

Juist, ja. En die vier kilo pralines, die hebben ze ook niet gestopt.

met verdachte groeten,

Jacques aka Jacques

raad je plaatje

puzzelplezier

mét prijzen

Hoe?

Elke van de negen afbeeldingen bepaalt een woord. Dit woord past juist in het bijhorende puzzelstukje: vul het woord in, maar doe dit *volgens de cijfertjes!*

De puzzelstukjes passen op hun beurt exact in het vierkantig rooster. Ze vormen daarin een vraag, en het antwoord daarop zoeken wij. (U verwacht toch niet van ons dat we dat *zélf* gaan oplossen!)

Wedstrijd

Als u daarenboven niet wil dat al die moeite, want het is toch even prutsen en knoeien, voor niets is geweest, dan kan u altijd gebruik maken van het wedstrijdelement van deze pagina. Stuur uw antwoord door naar dwars@ua.ac.be, en

als het juist is, komt het in een pot terecht. Daaruit trekt een totaal onschuldige hand een winnaar.

Massa en macht

Vorig academiejaar ontvingen we verdacht veel oplossingen uit tweede kan natuurkunde. Niets houdt u (van onze kant) tegen om de puzzel in groep te kraken. U moet er wel zien uit te geraken wie er met de uiteindelijke prijs gaat lopen.

Prijzen!

Als prijs halen we deze keer onze bankkaart boven om als het ware cultureel en Antwerps geïnspireerde cheques en bonnen uit onze hoed en mouw te toveren. Voor meer dan 50 euro prijzen, wie had dat gedacht?

Winnaars vorige maand

Wegens e-mailproblemen konden we geen antwoorden (op één na) ontvangen. We bieden u de kans om alsnog deel te nemen aan de vorige wedstrijd. Dus u maakt kans op twee prijzen deze maand. Awelawel.

Raf Bocklandt

Nvdr: Bezoek ook de quiz-site op de url: <http://surf.to/kwis/>

Daar kan u quizjes oplossen en aanmaken. Amusement verzekerd tijdens springuren en andere doodse momenten.

Vertorend en beblokt

— partim B

Vanaf heden in uw maandblad: de glorie van Antwerpen. Een lofzang op haar grootste, stoutste en duurste dromen. De Lode, Bob en Leona'tje, ze wilden zo graag ... maar 't Stad is een boerengat gebleven. Dromen zijn bedrog.

Een benevelend bolleke heeft ons moed in de schoenen geschonken. Andermaal wanen we ons gestut genoeg om de Stadse puinhopen onder de voet te lopen. Den beiaardier, hoog en moedig wakend aan onze trotse hemelpoort bijt welluidend de spits af en onder klepperende jubelzangen strekken we de oude benen uit naar Linkeroever.

Aldaar treffen we een driepunter van een ontgoocheling. Een crimineel stukje Chicago springt buildinghoog uit boven zijn hoogbijdegrondse handlangers. Wat eens, wereldstadsgenoot, uw mondaine Manhattan wilde worden, is blijven steken in de visieloze betonmolen van onze burgervaders. Getalenteerde bouwmeesters — met Le Corbusier op kop — tekenden Linkeroever ooit een

toekomst, maar werden troosteloos uitgegomd. Het enige dat hier vooruitgaat, schijnt Lijn 3 te wezen. Laat ons hier toch maar weer een punt aan de lijn zuigen en ons in de schacht van algemeen nut boren.

Al kan men zich heden ten dage dwars doorheen de stad openbaar vervoeren, toch worden deze pogingen steevast opgebroken. Noodgedwongen happen we vergeefs naar frisse lucht op de Groenplaats, alwaar niet langer plaats is voor groen.

Waar geel zand tot kerkhof van groen loof werd versteend, staat onze geoxideerde Pieter Paul te geelogen. Zelfs het aanschouwen van Onze LieveVrouwe wordt hem niet gegund, maar, zich verbazend over zoveel onkunde, moet hij opkijken naar de hoge school van groote Karel. In zijn Stad schijnt voor hem de zon niet langer in het Zuiden. Tram 8 spoort

ons aan het hier af te bollen.

Afstapplaats Berchem, ontspoorde internationale statie. Hier zijn niet eens overmoedige en onuitvoerbare plannen gemaakt, al werd toch met een uitvoering begonnen. Wat verlaten stilligt, is een omheind grijs reservaat voor betonnen distels. Doch, deze grauwe gruwelijkheid blijkt een voorbode van slecht nieuws, in de schaduw van het postmoderne postgebouw. Welk een uitgekiende blokkendoos drukt hier zijn stempel op onze neerslachtigheid.

Daar loketbeamten na Bob de Afbreker moeten slapen gaan, bekomen we niet eens meer een vrijgeleide om spoorslags onze bouwkundige verlossing in den vreemde te gaan zoeken. Onverrichterzake bussen we dan maar onze klachtenbrief met prioriteit en bus 6 voert ons terug naar de stadskern van

het kwaad. Na een wereldreis doorheen de Antwerpse kolonies, stijgen we uit aan de Peerdenmarkt.

Links of rechts weder den Boulevard opparaderen? Links heeft een slechts met alle moeite van de wereld verwoestbaar pakhuis zijn tol betaald en plaats geruimd voor een onverwoestbaar ambtelijk kaartenhuisje. Laten we dit geldverslindend zelfbouwpakket ontduiken en links liggen. Rechts dan maar, op zoek naar een overbrugging voor ons getormenteerd hart. Het leed is echter nog niet helemaal geleden.

Waar eens een klassieke tempel van jeugd drama zijn schoonste gevelzijde voor de Geuzenhofkes opvoerde, dreigt nu een toren van Babel in te storten aan de voeten van een invalide president. Zeer gevaarlijk te betreden - we peinen er niet over. Hoogmoed komt voor de val.

De hemel zij geprezen dat in dagen dat geen bouwsel nog mag of kan blijven staan één zekerheid overeind blijft: democratie en stadsbeeld storten in, maar de ijzeren noodbrug zal immer blijven staan. Doch, we houden ons hart vast.

Laten we, ontheemde Sinjoren, de eer aan onszelf houden en ons van nen Pagaddertoren op de afgebroken Stenen smijten.

Kerst-kitsch

Engelenkoren

naar behoren

Het kerstverhaal is de lezer ongetwijfeld bekend. Trappen wij een open deur in als wij verhalen dat Jozef en Maria in Bethlehem geen herberg vonden die deze hoogzwangere maagd wou ontvangen? (Zie ook linksboven.)

Jozef trapte toentertijd een gesloten deur van een stalleke open, om zijn vrouwtje de Messias ter aarde te laten brengen. Hij lag niet in kraaltjes zoals rechtsboven, maar in een beddeke van stro.

De gezelligheid die ongetwijfeld overheerste in de stal, toen allen samen het wonder van de Zoon van God aanschouwden, wenst de redactie van dwars al haar lezers toe.

Moge de commerciële trivialiteit van de moderne versie u voorbijgaan. Moge de warmte van dit familiefeest u en de uwen de heersende koude overwinnen (of op z'n minst nuanceren). Ook voor niet gelovigen kan dit feest een gelegenheid zijn om een goeie fles Porto te kraken.

(ja, md)
(foto's ja, amoz)

Iets verder werden een aantal herders door een wonderlijk engelenkoor op de hoogte gebracht van het Goddelijke Baren. Aanstonds trokken zij, zoals op de foto linksonder, op tocht. Zij waren als het ware de eersten die naar een kerstfeestje gingen.

De eersten die ook pakskes bijhadden om onder de kerstboom te leggen, waren onze vrienden de Drie Koningen. Vanuit het Oosten volgden zij een indrukwekkende ster (zie rechtsonder) die hen de weg wees naar het Beloofde Land.

